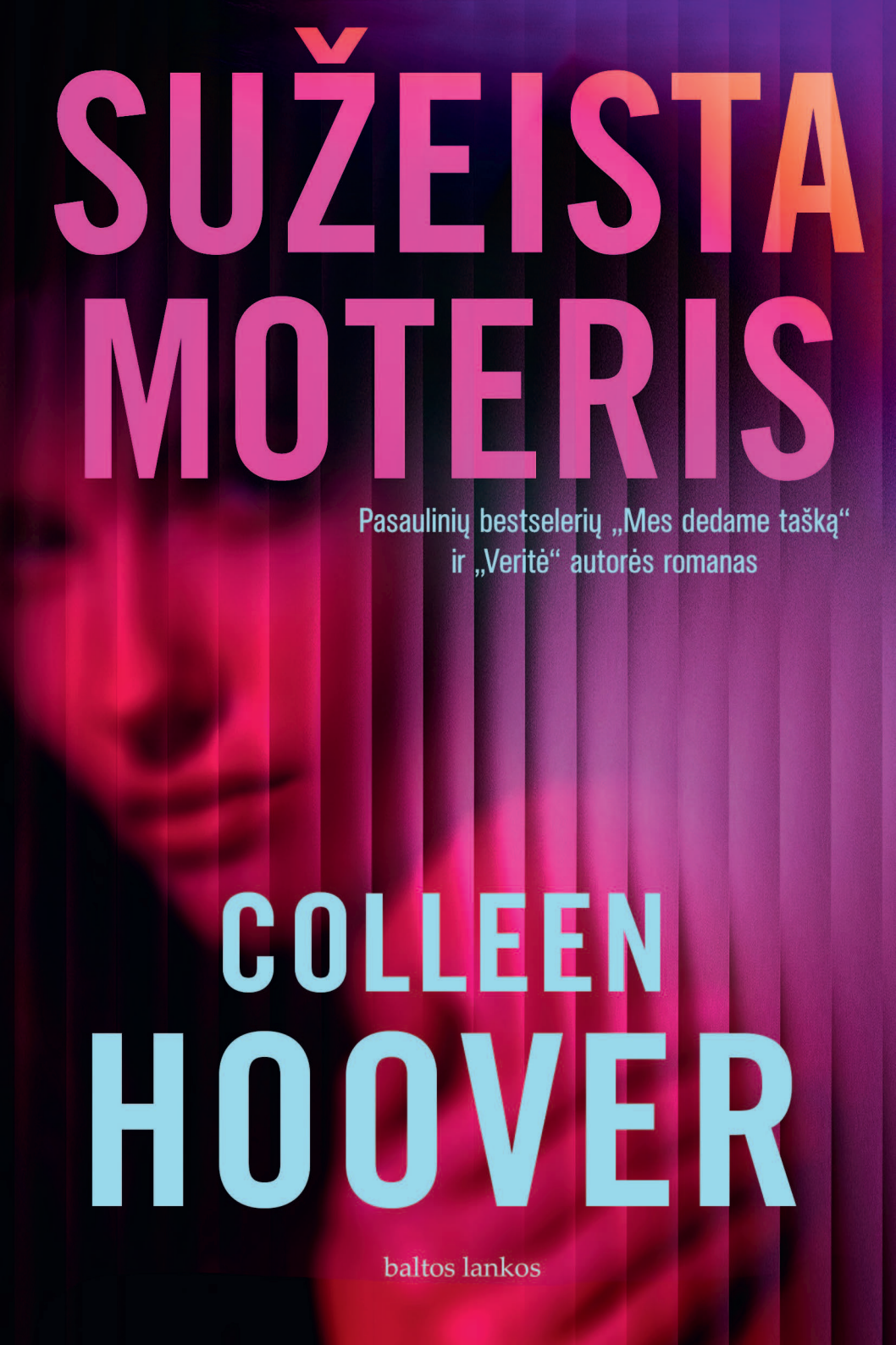

SUŽEISTA MOTERIS

Pasaulinių bestselerių „Mes dedame tašką“
ir „Verité“ autorės romanas

COLLEEN
HOOVER

baltos lankos

Colleen Hoover

Sužeista moteris

romanas

Iš anglų kalbos vertė Telesforas Pranauskas

baltos lankos

Pirmas skyrius

– Sveiki, sveiki! Čia Kelė. Jūsų grožinės literatūros terapeutė, turinti papildomą chaotiško elgesio specializaciją. Sveiki sugrįžę į „O kas toliau, skaitytojai?“ tinklalaidę, kur su meile išskrodžiama ir lengvai pasvilineama jūsų mėgstamiausia draminė knyga.

– O aš Maika, jūsų literatūrinių ir kartais televizinių pasakų somelję.

– *Somelję?* – nusikvatoja Kelė. – Tu net vyno negeri.

– Kam reikalingas alkoholis, kai gali apsvaigti nuo tokio mėšlo, kurį šiandien aptarinėjame?

– O, dievinu, kad viskas taip pikantiška, – priduria Kelė.

– Daugiau nei pikantiška. Stačiai išdeginta. Šiandien kalbame apie Petrą Rouz, knygų klubų ir „Tumblr“ nuotaikų koliažų numylėtinę, kurios reputacija suliepsnojo literatūriniais gaisrais.

– O jeigu kartais beskrolindami ar, nežinau, *kvėpuodami*, praleidote, kas nutiko, – prieš anksčiau taip mėgstamą autorę nusiteikė kone *visas* internetas. Ir ne švelniuojau, – sako Kelė.

– Tai jau. Tarptautinio bestselerio „Siaubingas dalykas“ autorė...

– Ko gero, blogiausias kada nors sugalvotas knygos pavadinimas, – įsiterpia Kelė.

– Iš tiesų, – atsako Maika. – Toks įspūdis, kad pati prašėsi. *Maldaute* maldavo. Šiaip ar taip, romanas faktiškai įžiebė tūkstančius #EšoKomanda-prieš-#KaleboKomanda debatų. Knyga tapo visiško fanų susipriešinimo priežastimi geriausiu įmanomu būdu. Tačiau tai baigėsi. Kele, ar norėtum žiūrovams trumpai priminti, kas nutiko, prieš mums pristatant netikėtą svečią?

– Trumpai neišeis, bet su malonumu. Tiems, kurie nesusipažinę su abėcėle, primenu: „Siaubingas dalykas“ nėra, bent jau skaitytojų vertinimu, tokia jau siaubinga knyga. Tai giliai emocionalus ir gražiai sudurstytas romanas apie Elisę ir jos kelionę patiriant meilę, traumą, identitetą, ir dar su žiupsneliu linksmybių. Šioje realistiškoje meilės istorijoje rasite visko po truputį, tad, tiesą pasakius, šokiruoja, kaip ši knyga išsprogo, nors joje nėra nė vieno burtininko ar slibino. Tai nėra tiesiog pigi, seksualizuota romantika. Tai charakterio grūdinimas, moralinis kompleksiskumas, gerbėjų fikcijos AUKSAS.

– Pagavom. Tau patiko. Eik prie įdomybių, – sako Maika.

– Anksčiau tai buvo mano mėgstamiausia knyga, – gindamasi sako Kelė.

– Gali ir dabar būti mėgstamiausia.

– Po šito – jau nebe, – atsako Kelė. – Taigi, meilės trikampis. Elisė, Ešas ir Kalebas. Nepamatyti memo apie Ešą ir Kalebą galėjai, tik jei pastaruosius penkerius metus vaikštinėjai kokiose nors džiunglėse. Atsirado ištisi subreditai, skirti tam emociniam mūšiui. O tada? Tada nutiko ekranizacija.

Maika sudejuoja.

– Vadinti tai ekranizacija – drąsu.

– Tačiau ši ekranizacija buvo daug žadanti ir turėjo didelį biudžetą. Tai buvo smarkiai išreklamuotas filmas, apie kurį,

kad ir kaip būtų keista, nei studija, nei autorė daug nekalbėjo. Mums nė neatskleidė, kas ką vaidins, išskyrus du pagrindinius veikėjus. Apie mūsų numylėtąjį Kalebą – nė žodžio. Kai išėjo filmo treileris, jo niekur nesimatė. Tiesiog – *puf*. O to užteko, kad, išėjus treileriui, kuriame apie Kalebą visai neužsimenama, vos neįsipliekstų karas. Tačiau žmonės vis tiekėjo žiūrėti filmo, nepaisydami išankstinio susirūpinimo, sklindančio tiktoke.

– Ir susirūpinimo, išreikšto šioje tinklalaidėje, – priduria Maika. – Kalbėdavai apie tai kasdien.

– Gerai jau, aš priklausiau Kalebo komandai. Šiaip ar taip. Jie jį IŠKIRPO. Visą trikampį. Perdarė istoriją taip, kad ji būtų apie Ešą ir jo ryšį su Elise. Ir gerbėjai nebuvo patenkinti. Net ir Ešo komandai priklausantys gerbėjai, nes ką jiems, po velnių, daryti su visa atributika, kurią pardavė autorė? Ešo komanda po to siaubingo filmo net nebeatrodė logiška. Dėvėti #EšoKomanda marškinėlius reiškė, kad nepalaikai Elisos, bet mes *visi* palaikėm Elisą. Mus išdavė, Maika. IŠDAVĖ.

– Taigi, išdavė taip, kad beliko rėkti Lietuvoje raudonuojančiu vynu nutaškytais marškiniais, – sako jis.

– Neminėkim to vakaro. Man buvo skaudu.

Jie abu nusijuokia.

– Gerai, gerai, – sako Kelė. – Visi suprantam, kaip veikia Holivudas ir kad daugumai autorių neleidžiama kištis į savo kūrinių ekranizavimą. Pasitaiko keli, kuriems pasiseka, bet dauguma neturi žodžio. Iš pradžių ir Petra pasuko klasikinį „manęs nekaltinkit“ keliu. Ji instagrame pasidalino įrašu, maždaug: „Sveiki, bičiuliai, man nesuteikė jokios kūrybinės kontrolės. Buvau taip pat šokiruota, kaip ir jūs.“

– Ir, po teisybei, visi buvom pasirengę ją tikėti, – sako Maika. – Kokias penkias sekundes. Kol – *įjunkit dramatišką*

muziką – buvo nutekintas senas susirašinėjimas tarp Petros ir vieno iš prodiuserių. Pasirodo, ji ne tik žinojo apie pokyčius, bet jie jai netgi *patiko*.

– Taip, kaip ji ten sakė? – klausia Kelė.

– Turiu čia. Perskaitysiu, – sako Maika. – „Tu teisus, plačiai kalbama, kad jis gerokai nerealistiškas. Man netrukdo, kad jį iškirpsit. Galbūt filmas bus stipresnis, jeigu neliks Kalebo ir meilės trikampio.“

– Va ta dalis apie stipresnį filmą gerbėjus išmetė į orbitą, – sako Kelė. – Ta prasme, *stipresnis*? *STIPRESNIS*? Negali tiesiog ištrinti pusės filmo ir vadinti to vietos atlaisvinimu!

– Atsakas buvo žaibiškas, – sako Maika. – Tiktokas, redditas, X – *anksčiau buvęs tviteris, bet pripažinkim, vis dar tviteris* – stačiai sprogo nuo grotažymių, pavyzdžiui, #Atšaukit-Petrą ir #SiaubingaEkranizacija, arba #SiaubingaAutorė. Todėl ir sakau, kad „Siaubingas dalykas“ yra blogiausias visų laikų romano pavadinimas. Pernelyg lengva prikišti.

– Labai lengva, – pritaria Kelė. – O dabar gerbėjai tiesiogine to žodžio prasme degina savuosius „Siaubingo dalyko“ egzempliorius. Matome visišką literatūrinį sukilimą. Jie jaučiasi asmeniškai išduoti, *kaip ir aš pati*. Ji mums melavo. Pasirinko industriją vietoj intymumo, kuris darė jos knygą tokią svarbią, ir vietoj gerbėjų, kurie iš jos sukūrė žvaigždę. Ji ištrynė viską, kas mus nuo pat pradžių privertė įsimylėti tą knygą. O tada dėl visko apkaltino tuos kelis kritiškus straipsnelius, nepaisydama šimtų tūkstančių skaitytojų, kurie knygą liaupsino.

– Ojoi. Šokiruoja kaip Kalebo monologas dvidešimt aštuntame skyriuje.

– Nekalbėk apie tą monologą, Maika. Tiesiogine prasme apsiverksiu.

– Atsiprašau. Bet tai buvo toks geras monologas. Būtų taip tikęs DIDIESIEMS EKRANAMS, BESIKLAUSANTYS HOLIVUDO ŽMONĖS!

– Mūsų jokie Holivudo žmonės nesiklauso, Maika. Turim du tūkstančius prenumeratorių.

– Du tūkstančius ištikimų klausytojų, kurie niekada neišduos mūsų taip, kaip Petra išdavė savo skaitytojus.

– Ir pažvelk, kuo jai tai baigėsi. Ji susikoncentravo į tuos kelis balsus, kurie neturėjo jokios reikšmės, o dabar nuo jos gręžiasi net patys ištikimiausi sekėjai. Ji mums visiems parodė didįjį pirštą. Verčia susimąstyti, ar Petra Rouz pati tiki savo veikėjais, jeigu taip gėdijasi savo rašliavų.

– Na, ji laikosi tyliai, – sako Maika. – Jau beveik metai kaip socialiniuose tinkluose – nė vieno įrašo, išskyrus jos pačios gerbėjų klubą.

– Kuris, girdėjau, menksta. Iš kur man žinoti, išstojau prieš pusmetį, – sako Kelė.

– Reikia tikėtis, jog tyla – tai ženklas, kad ji mokosi parašyti pasakojimą, kuriuo pati *tiki*. O tai beprotiška turint galvoje, kad čia ta pati autorė, kurios citatas žmonės tiesiogine to žodžio prasme tatuiruodavosi.

– Apie tai kalbant – mačiau kelis vaizdo įrašus, kur žmonės šalinasi tas tatuiruotes, – taria Kelė.

– Liūdna. Anksčiau ją cituodavome, o dabar... paprasčiausiai *nekenčiame*.

– *Nekenčiame* – stiprus žodis, – sako Kelė.

– Tai nuoširdi tinklalaidė.

– Tiesa. Mes jos nekenčiame. Taip smarkiai, kad turėjom persitarti su koku milijonu žmonių ir perkelti tris sutartas viešnages mūsų studijoje, kad galėtume jums šiandien

pristatyti mūsų ypatingąjį svečią. Nesu tikra, kodėl jis sutiko dalyvauti, bet esame labai dėkingi. Po šito mūsų prenumeratorių skaičius gal netgi išaugs iki dviejų tūkstančių ir vieno.

– Taip, svajok drąsiai, – antrina Maika. – Ponios ir pone, sveikiname prisijungus prie mūsų pokalbio su vieninteliu ir nepakartojamu Alisteriu Džounsui, „Siaubingo dalyko“ prodiuseriu.

– Jis dar neišpirkto visos kaltės dėl tos ekranizacijos, tačiau bent jau ryžosi apie ją atvirai kalbėti. Sveikas atvykęs, Alisteri!

– Ačiū, kad pakvietėt, – atsako Alisteris. – Neblogas atpasakojimas.

Pisau.

Šitą.

Bičą.

Vos išgirdusi jo balsą išjungiu tinklalaidę. Širdis daužosi, skrandis vartosi.

Tenka sustoti šalikelėje, nes atrodo, kad tuoj apsvėmsiu.

– O Viešpatie. – Pirštai ant vairo dreba. Ranka imu ieškoti lango nuleidimo mygtuko. Kai tik jis nusileidžia tiek, kad tilptų galva, įkvepiu šviežio, pušimis kvepiančio oro ir užsiimerkiu, lėtai kvėpuodama, kol skrandis ima rimti.

Negaliu patikėti, kad maniau, jog žalingos aplinkos terapija man iš tikrųjų padės.

Klausydamasi tos tinklalaidės išgyvenau vienas baisiausių minučių nuo pat tada, kai nutekėjo mano susirašinėjimai su Alisteriu.

Atsimerkiu ir atremiu galvą į sėdynės atlošą. Kelis kartus lėtai įkvepiu, bandydama nesikoncentruoti į tą faktą, kad Alisteris veikiausiai važinėja visur, duodamas interviu ir dalyvaudamas tinklalaidėse, o aš esu priversta užsidaryti

nusmurgusiame namelyje ir susitelkti į knygą, kurią bandau parašyti nuo tada, kai prasidėjo visas šitas fiasko su filmu, vien tam, kad neprarasčiau namo, nes pastaruoju metu knygų pardavimas smuko.

– Tu nepadarei nieko blogo, – sakau sau ir lėtai išvažiuoju į greitkelių. – Nepadarei nieko blogo. Tu nesi tokia, kokia tave laiko pasaulis.

Šią mantrą kartoju nuo tada, kai Nora privertė mane pasizadėti, kad sukalbėsiu ją bent jau penkis kartus per dieną. Tačiau jaučiuosi lyg paprasčiausiai meluočiau balsu, ir tas jausmas manęs neatgaivina, neparuošia imti dienos už ragų.

Nuo tada, kai užvirė visa šita košė, negaliu funkcionuoti. Jaučiuosi kaip apgavikė. Tarsi viskas, ką pasistačiau, staiga aplink mane sugriuvo, ir dabar aš palaidota po griuvėsiais, po kuriuos niekas nenori raustis, nes niekam nesvarbu, ar aš baigiu uždusti. Jie tik nori žinoti, kas ateis į mano laidotuves, kai *iš tikrųjų* uždusiu.

Smalsu, kas ateis į mano laidotuves. Turiu draugų ir šeimos narių, kurie ateitų, bet dabar suprantu, kad visi tie „draugai“, kuriuos susiradau knygų pasaulyje, visai nėra draugai. Išskyrus Norą, niekas su manimi nebesišneka. Ir aš jų nekaltau. Jie mato, kad mano reputacija sumovė pardavimus, tad bet koks viešas palaikymas gali pakurstyti tiktokus, nuo kurių smuks *jų pačių* pardavimai. Tai yra karjera, ir, kad ir kaip tikėjaisi, jog draugai, susirasti ją darant, bus mano draugai ir už tos karjeros ribų, visgi imu suvokti, kad visi mes esam tiesiog nelaimingi bendradarbiai, bandantys išgyventi iki pensijos.

Jau dvi valandas važiuoju, baltos greitkelio juostos po automobilio padangomis liejasi į begalinę baltą kaspiną. Vis dar nesu iki galo tikra, ar bėgu į namelio prieglobstį, ar nuo visa

apimančio chaoso. Turbūt ir tai, ir tai, kartu ir aspiracija, ir desperacija. Tačiau dar niekada nesu jautusi tokio primygtinio poreikio pabėgti nuo savo tikrojo gyvenimo, išsinerti iš tos odos ir pradėti ką nors naujo, kaip dabar. Mano giliausias troškimas yra stačia galva pasinerti į šios knygos rašymą, taip įsitraukti, kad nė vienas žmogus ar išorinio pasaulio įvykis nepramuštų mano pramanyto kūrinio sienų.

Mano nerimas stipresnis nei bet kada, o rašymas – vienintelis dalykas, kuris padeda.

Tikiuosi, suveiks ir šįkart. Šitas staigus poreikis, šita desperatiška viltis, kad galiu išpirkti kaltę, niekur nedings, iki pasieksiu namelį ir atsiduosiu tam visa savo esybe.

Kūrybinė krizė užspaudė mane tarsi dusinantys spąstai kaip tik tada, kai mano vardas ėmė rodytis straipsniuose, nesusijusiuose su literatūriniu pasauliu.

Žiauri ironija, argi ne? Vieno žmogaus svajonė apie visuotinę pripažinimą taip lengvai gali tapti kito žmogaus košmaru.

Puodelių laikiklyje suvibruoja telefonas, nuo ekrano žybtelėjimo man vėl sukiyla nerimas. Nuo tada, kai prasidėjo visa šita sumaištis, socialinių tinklų pranešimus laikaui išjungtus. Skaitmeninis pasaulis, kadaise buvęs platforma, skirta susijungti, tapo neatlyžtančiu antagonistu, ir vienintelis būdas jį nutildyti – visiškai nuo jo atsiriboti.

Gera bent tiek, kad dabar, kai gaunu pranešimą, jis būna nuo žmogaus, kuris iš tiesų nori pasikalbėti *su* manimi, o ne *apie* mane.

Pamačius, kad ekrane žybcioja Noros vardas, man palengvėja. Brūkšteliu pirštu ir atsiliepiu į skambutį per mašinos kolonėles.

– Tikiuosi, skambini pasakyti, kad turi atliekamo aderio-lio ir atsiųsi jo paštu, – išsprūsta man.

– Visų pirma, – sako Nora, – tu nesergi ADHD. Aš sergu. Visų antra, tau nereikia vaistų. Tau reikia intensyvios terapijos ir gerai pasidulkinti. – Ji stabteli. – Ne su manimi. Tai rekomendacija, ne pasisiūlymas.

– Apmaudu. – Atsidūstu. – Ką gi, laiku paskambinai.

– O ką? Dar vienas panikos priepuolis?

– Klausiausi „O kas toliau, skaitytojai?“.

– Petra! Velniai rautų.

Sudejuoju.

– Žinau.

– Todėl ir skambinu. Norėjau pasakyti, kad neklausytum šiandieninės laidos.

– Bet sakei, kad žalingos aplinkos terapija man pravers. Aš buvau žalingoje aplinkoje.

– Turėjau galvoje grįžimą į socialinius tinklus. Kad pateiktum kokį įrašą. Tai nereiškia susirasti kiekvieną, kuris apie tavo blogai atsiliepia, ir išklaudyti. *Viešpatie dieve*. Aš tavo draugė, ne šėtonas.

– Tai klauseisi?

– Teko išjungti, kai pradėjo šnekėti Alisteris MakPisius Pistaveidis.

– Aha, man irgi. Išgirdusi, kad jis bus svečias, turėjau sustoti šalikelėje. Atrodė, tuoj apsivemsiu.

– Užjaučiu. Jau nuvažiavai?

– Liko dešimt minučių kelio.

– Ar tu tikra, kad tai geras sumanymas? – Noros balsas ima trūkinėti.